

Derler ki zamansızlıktan şikayet biraz övünme içerir. *Çok meşgulüm, bu gibi fani işlerle uğraşamayacağım* gibi.

Biraz öyle, tabii. Ancak insanı yapmak istediği her işi yapamadığı da aşikar. Tercihte bulunmak gerektiğinde, bazılarını bazılarından daha önemli bulmak zorunda. Diğerleri de *nisbeten önemsiz* oluyor.

Yazı da bu *nisbeten önemsizler* arasına mı girmeye başladı.

Aslında çalışma saatlerimi sınırladım, ancak bir yandan da günde ortalama 3-4 saat çocuklarla zaman geçirmeye başladım. Bilgisayarın başına da ancak fırsat bulursam oturabiliyorum ve fırsat ancak diğerleri uyurken oluyor.

Okumak da mı böyle?

Okumak daha kolay ama şu son iki gündür ona bile zaman ayıramadığımı farkediyorum. Daha çok kızımı omuzumda uyuturken okuyordum, o da büyüdü, gaz ağlamaları azaldı, bensiz de uyuyor artık ve *camaran* ağabeyi kitap okumam konusunda onun kadar anlayışlı değil.

Bunu nasıl yazıyorsun?

Sabah erken kalktım. *Kijimla* biraz gezindik, sonra yerine yatırdım. Kahvemi aldım ve bir yandan onu seyrediyorum. Diğerleri uyuduğu için klavyeye basacak zaman buldum. (35 gün sonradan not: Kontrol edip yayınlayacak zamanı çocukları şehir dışına uğurlayınca bulabildim.)

Yazmaya da zaman ayırmalısın belki.

Aslında var. En azından ajandada 45 dakika yeni yazı, 45 dakika da önceki yazdıklarımın gözden geçirilmesi diye *randevular* var ama sıra onlara gelemiyor.

İşler yoğun.

Eski yazıları bile kontrol edip gönderemiyorum. Haftada iki yazıya düştü sanırım. Yeni yazmak daha kolay ama sırada bekleyen 50 kadar yazı varmış. Bazıları kitap notları, bazıları da iptal edilecek ama gözden geçirilmeyi bekleyen bu kadar yazı birikmiş.

Bu kadarı seni felç ediyordur belki. Malum, tembelliğin bir kısmı da çok işin umudu kırmasından oluyor.

Yazıları takip ettiğim ufak programlarım var. İngiliz'in *overwhelm* dediği bu yükü ben de hissettim. Bir araca çok fazla yükleyince, hareket edemez ye, insan da birikmiş işleri görünce hareket edemiyor. Programda ufak bir değişiklik yaptım, bana sadece sıradaki dört yazıyı gösteriyor.

Akıllıca bir iş.

Tembellik/erteleme konusunda kendimle çok boğuştuğum için herhalde, artık hangi durumda, nasıl bir yol takip etmek gerektiğini kestirebiliyorum.

Duygusal bir problem diyorlar, zaman yönetimiyle ilgili değilmiş.

Evet, evet. Tembellik temelde duygusal, işkoliklik de öyle. Bu ikisi de benzer duygulara karşı bulunmuş farklı *çözümler*. Her ikisi de *kaçmak* için kullanılıyor, bir nevi rahatlama.

Tembelliği anladım da, işkoliklik?

İşkoliklerin çoğunun istediği meşgul görünmek. Bu sayede diğer bir takım sorumluluklardan *yırtabildiklerini* keşfediyorlar. Evinde rahat değilse adam, dırdırı durdurmanın en emin yolu olarak işkolik olmaya karar veriyor. Yalan dünyanın işi hiç bitmediği için de, yeterince imkan var.

Daha başarılı olmaları gerekmez mi?

İşkolik işi sevdiğinden değil, iş dışındaki faaliyetleri sevmediğinden işine bağlanıyor. O sebeple içten içe işin bitmemesini de istiyor. Biterse boşta kalacak çünkü. İş bittiğinde doğacak boşluk zaten tembelleri ve işkoliklerin asıl ortak derdi.

Bir *katharsis* değil mi bu *boşluk*. İş bitmiş ve tatile gidebilirsin mesela.

Hayır, değil. Çünkü tembeller de, işkolikler de biliyor ki, işler biterse daha çok iş, daha çok sorumluluk gelecek. Pasif agresif bir direniş, işi ne bitirmek ama ondan da tam manasıyla kurtulamamak asıl sorun. Adam sınıfını geçerse daha zor derslerin kendini beklediğini, mezun olursa iş bulmak zorunda kalacağını, elindeki sıkıcı işi bitirirse daha sıkıcı işler verileceğini biliyor.

Ve direniyor?

Direniyor, evet. Bilinçli bir direniş değil belki, ancak insanların davranışlarını yönlendiren zaten bilinçleri değil. İnsanın neye tembellik edeceğinin bir mantığı yok. O sebeple tembel bir işin tembeliyse, işkolik de başka bir faaliyetin tembeli.

Evlenmenin mesela.

Evet, mesela. Evlenirse sorumluluklarının artacağını bilen biri neden evlenmek için uğraşsın ki? Gerek-siz yere alınmış bir sorumluluk. Bir de çocuklar olunca, sevdiğin hiçbir işi yapamayacağın, yılda bir sinemaya gitmenin bile *çok lüks* geleceği bir hayatın olacak.

Değil mi?

Değil. Sinema eve geliyor.